

Arrest

nr. 156 288 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Urus-Martan. Sinds uw huwelijk met B. R. S. (...) in 2006, woonde u in Grozny. Jullie hebben drie kinderen samen.

In 2001 verdween uw broer B. (...). Sindsdien is er geen nieuws over zijn lot. Uw moeder S. K. (...) (O.V. 7.562.050) en zus S. K'. (...) (O.V. (...)) startten een zoektocht naar uw broer en klopten aan bij verschillende instanties in de hoop meer nieuws te vernemen over B. (...). In 2005 werd uw broer M. (...) opgepakt en veroordeeld tot 13 jaar gevangenisstraf wegens wapenbezit en bendevoering. Sindsdien onderhoudt u sporadisch contact via correspondentie. Uw broer R. (...) dook onder omwille

van de gebeurtenissen. U heeft geen weet van zijn huidige verblijfplaats. Ook uw schoonbroer, C. S. (...), de man van uw zus K'. (...), werd opgepakt en veroordeeld tot een gevangenisstraf. Inmiddels zou hij opnieuw op vrije voeten zijn.

Uw familie werd sterk onder druk gezet om de zoekactie naar B. (...) te staken. Er waren regelmatig invallen in uw ouderlijke huis. Ook u was aanwezig tijdens dergelijke invallen. Echter, sinds uw huwelijk in 2006 en bijhorende verhuis naar Grozny werd u niet meer lastig gevallen. In 2009 besloot uw zus K'. (...) de Russische Federatie te verlaten. Ze diende op 20/08/2009 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische instanties en werden op 26/07/2011 als vluchteling erkend. Ook uw moeder diende op 24/08/2012 een eerste asielaanvraag in en werd op 27/02/2014 erkend als vluchteling.

U bleef in Grozny wonen met uw echtgenoot en kinderen. Op 7/04/2013 werd uw man 's ochtends door gemaskerde mannen meegenomen van huis. Sindsdien heeft u geen nieuws meer over hem. Bij de inval werd bedreigd dat u in geen geval zijn verdwijning mocht melden. Wanneer u de dag nadien met uw schoonmoeder naar de ROVD van de Zavodskoy-wijk ging om uw man te zoeken, bedacht u zich op het laatste moment en keerde onverrichter zake terug naar huis. U besloot het land te verlaten en regelde in allerijl de nodige documenten. Uw schoonmoeder bleef achter in Grozny en startte een zoektocht langs verschillende instanties om uit te zoeken wat er met uw man gebeurde.

U, zwanger, reisde op 21/04/2013 via Moskou en Wit-Rusland naar Polen, waar u op 24/04/2013 een asielaanvraag indiende. Na een maand in een Pools opvangcentrum reisde u hoogzwanger verder tot België, waar uw moeder, S. K. (...), en zus, S. K'. (...), verblijven. Op 30/05/2013 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische instanties. Er werd u een bijlage 26 quater betekend aangezien Polen verantwoordelijk werd geacht voor uw asielaanvraag. U verliet België echter niet, en bood zich op 02/02/2015 opnieuw aan bij de Belgische asielinstanties, waarna geoordeeld werd dat België de verantwoordelijkheid voor de behandeling van uw asielaanvraag geniet.

Ter staving van deze aanvraag legde u volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw beide zonen, een uittreksel uit het geboorteregister van uw in België geboren dochter, treintickets, kopies van documenten betreffende de verdwijning van uw broer B. (...) en de rechtszaken tegen uw broer M. (...) en schoonbroer C. S. (...).

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u een vrees voor vervolging koestert omdat uw echtgenoot, B. R. (...), zonder aanwijsbare reden door gemaskerde gewapende mannen werd meegenomen. Sindsdien ontbreekt elk spoor van hem. Bij zijn aanhouding werd ook u bedreigd.

Er wordt vastgesteld dat de problemen van uw familieleden (broers en schoonbroer) geen rechtstreeks verband houden met uw persoonlijke vrees. U ontkende zelf immers uitdrukkelijk een verband tussen beide zaken (CG 2 p.7) en antwoordde op de vraag of er een verband is tussen de zaak van uw man en die van uw broers ondubbelzinnig: "Neen, absoluut niet" (CG 2 p.7). Ook toen u de vraag later nogmaals gesteld werd antwoordde u ontkennend (CG 2 p.11). Uit uw verklaringen blijkt weliswaar dat u zelf aanwezig zou zijn geweest in uw ouderlijke huis wanneer uw ouders door militairen lastiggevallen werden omwille van uw broers (CG 2 p.7). U kan deze feiten echter niet verder preciseren en stelt dat het 10 jaar geleden is (CG 2 p.7). Evenmin had u persoonlijk enige betrokkenheid bij de zoektocht naar uw broer B. (...), de aanleiding voor de bezoeken aan uw ouders (CG 2 p.12-13). Verder blijkt dat u sinds uw huwelijk en verhuis naar Grozny begin 2006 zelf niet meer lastig gevallen werd (CG 2 p.7). Er zouden zich voorafgaand aan de aanhouding van uw man nooit noemenswaardige problemen hebben voorgedaan (CG 2 p.5). Zoals u zelf aangeeft, baseert u uw vrees dan ook volledig op wat uw echtgenoot op 7/04/2013 zou overkomen zijn en de gevolgen die deze gebeurtenis voor u zou hebben

(CG 2 p.4-5, p.7). Echter, dient geconcludeerd dat u uw vrees niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient vastgesteld dat u zelf geen begin van bewijs aanbrengt met betrekking tot de problemen van uw echtgenoot. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas eventueel met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. In casu blijft u hierin in gebreke. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u de dag na de bewuste feiten zich tot de ROVD van Grozny wilde wenden, maar uit vrees voor represailles onverrichter zake huiswaarts keerde, waarna u het land verliet (CG 2 p.4-5). Desondanks bleef uw schoonmoeder, die u vergezeld had naar de ROVD, wél achter in Tsjetsjenië, waar ze volgens uw verklaringen alle instanties afgang om haar zoon terug te vinden (DVZ vragenlijst rubriek 3.5, CG 1 p.4, CG 2 p.9). Ook na uw aankomst in België had u nog contact met uw schoonmoeder (CG1 p. 4, CG 2 p. 3, p.9, p.15). Het is dan ook onaannemelijk dat u niet het minste bewijs weet voor te leggen van de moedige inspanningen die uw schoonmoeder zou hebben geleverd om uw echtgenoot terug te vinden en u zelfs niet op de hoogte blijkt te zijn van de precieze stappen die ze reeds ondernomen had. U heeft voor het ontbreken van deze te verwachten stukken geen redelijke verklaringen weten te geven. Zo stelde u dat uw schoonmoeder u tijdens jullie laatste contact in oktober 2013 zou gevraagd hebben om haar niet meer te contacteren (Ibid.), en stelde u: “ze wou alles verzamelen en daarna opsturen”(CG p. 9). Gevraagd of u nog met iemand contact had in de Russische Federatie (u heeft er immers een schoonmoeder, schoonvader, zus en broer), antwoordde u ontkennend en gaf u aan; “ik ben bang voor wat er met mijn kinderen kan gebeuren” (CG 2 p.11). Geconfronteerd met de vaststelling dat u en uw kinderen in België in veiligheid verblijven, kwam u niet verder dan: “Sinds mijn schoonmoeder zei dat ze haar bezochten en vragen over mij stelden kreeg ik opnieuw de beelden van mijn zus na haar aanhouding in mijn hoofd, de beelden van mijn man, dat laat me niet los”, wat in het beste geval aanvaard kan worden voor enige beperking van de onder normale omstandigheden te verwachten inspanningen om bewijs te vinden van uw problemen, maar niet voor het bij u vastgestelde absolute gebrek aan inspanning om dergelijk bewijs te betrachten. Het mag weinig aannemelijk heten dat uw schoonmoeder, die nog steeds in Tsjetsjenië verblijft en ondanks haar hoge leeftijd haar moed verzamelde om uw echtgenoot overal te zoeken, bij alle instanties langs te gaan en klachten in te dienen, bang zou zijn om telefonisch of anderzijds contact te zoeken met haar in het buitenland verblijvende schoondochter. Dergelijke stelling mist ernst.

Ook wanneer u gevraagd werd of u met gelijk wie op een discrete manier contact zou kunnen opnemen om u te informeren naar de actuele stand van zaken, antwoordde u louter ontkennend, om vervolgens te herhalen dat uw schoonmoeder u vroeg om geen contact op te nemen (CG 2 p.15-16), een verklaring die niet kan volstaan. Ook na herhaaldelijke vragen omtrent uw beweegredenen, kon u geen overtuigende uitleg formuleren en ontweek u louter de vraag (CG 2 p.16). Bijgevolg wordt vastgesteld dat u niet het minste te verwachten bewijs aanbrengt van uw verklaringen betreffende de kern van uw asielrelaas, met name de verdwijning van uw echtgenoot, én hier evenmin een valabele verklaring voor kan bieden. Aangezien de verdwijning van uw echtgenoot voor u de concrete aanleiding vormden voor uw vlucht uit uw land, kan redelijkerwijs dan verwacht worden dat u toch minstens redelijke pogingen zou ondernemen om hier meer informatie over te bekomen. Uw gebrek aan kennis raakt dan ook aan de kern van uw asielrelaas.

In dit verband wordt opgemerkt dat het CG de aangehaalde feiten zelf onderzocht heeft. Na consultatie van een grote diversiteit aan bronnen werd geen enkele bevestiging gevonden van uw verklaringen aangaande de meevoering en verdwijning van uw echtgenoot (zie COI Case TCH2015-013, toegevoegd aan het administratieve dossier). Gezien uw verklaringen dat uw schoonmoeder u verklaard had alle instanties te hebben afgelopen, overal klacht te hebben ingediend, dient het feit dat in de diverse geconsulteerde bronnen geen enkel spoor werd gevonden van de verdwijning van uw echtgenoot, opvallend te worden genoemd.

Tot slot wijs ik erop dat u vlak na de arrestatie van uw echtgenoot nog een internationaal paspoort bewam (CG 2 p.9). U stelde dat u via een kennis dergelijk paspoort kon regelen en u hiertoe enkel de kopies van uw binnenlandse paspoort en de kopies van de geboorteaktes van uw kinderen diende te overhandigen (CG 2 p.9-10). Uit uw verklaringen blijkt dat u evenmin het bewust paspoort in persoon ging afhalen. U zei hierover letterlijk: “het originele binnenlandse paspoort moet niet gegeven worden of getoond, enkel de kopies. Ik durfde dat zelf niet doen omdat ik bang was (...)” (CG 2 p.10). Nochtans blijkt uit de stempels in het door u voorgelegde binnenlandse paspoort dat u op 10/04/2013 een internationaal paspoort werd uitgereikt (zie stempel binnenlands paspoort, p.19). De vaststelling dat uw eigen originele binnenlandse paspoort dergelijke uitreikingsstempel bevat, ondanks uw ontkenning het originele document ooit te hebben voorgelegd of afgegeven, klemt en doet vermoeden dat u wel degelijk via officiële kanalen (tegen uw beweerde vrees in) een reispas heeft verkregen. Met deze

tegenstrijdigheid geconfronteerd, herhaalde u slechts: “ja, enkel kopies nodig. Ik kan me dat nu niet herinneren. Ik was in zo’n moeilijke toestand, zo’n shock van alles. Ik kan me dat op dit moment niet precies herinneren (...) of ik later nog mijn binnenlands paspoort aan haar heb gegeven herinner ik me niet (...)”, wat geen afdoende verklaring biedt voor de vastgestelde anomalie. Gezien de strijdigheid van uw verklaringen met de gegevens in uw binnenlands paspoort kan aan het scenario van een langs frauduleuze kanalen verkregen internationaal paspoort nog weinig geloof gehecht worden. De démarches die u bijgevolg bij uw autoriteiten ondernam om documenten te verwerven zijn dan ook niet verenigbaar met uw verklaarde vrees ten aanzien van diezelfde autoriteiten. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder. Ook uw reismodaliteiten vallen moeilijk te rijmen met uw verklaarde vrees. Zo gaf u aan per trein van Grozny naar Moskou gereisd te hebben. Daartoe kocht u treintickets in eigen naam, op voorlegging van uw eigen binnenlandse paspoort (CG 2 p.10). U verklaarde hierbij geen problemen gekend te hebben (Ibid.).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte en de geboortektes van uw kinderen bevatten naast de eerder vermelde reispas-stempel uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. De door u voorgelegde treintickets bevestigen uw reisweg, dewelke evenmin betwist wordt. De bundel documenten met betrekking tot de problemen van uw beide broers en schoonbroer werden eerder voorgelegd in het kader van de asielaanvraag van uw familie. Er dient benadrukt dat u zelf een rechtstreeks verband ontkent tussen de gebeurtenissen aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit uw land van herkomst (met name de verdwijning van uw echtgenoot), en de problemen die de kern uitmaakten van de asielaanvraag van uw familieleden (zie supra). Bijgevolg zijn deze documenten weinig dienstig ter staving van de door u aangehaalde asielmotieven.

Wat betreft uw verwijzing naar medische problemen (moeite met geheugen, hartklachten, hoofdpijn,...) dient vooreerst vastgesteld dat u deze problemen, waarvoor u noch in Tsjetsjenië, noch in België behandeling heeft gezocht (CG 2 p.9), op geen enkele manier heeft gestaafd. Uit het verloop van het gehoor dd 25/03/2015 blijkt niet dat u vanwege deze eventuele medische klachten niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen.

In dit verband dient nog te worden opgemerkt dat deze medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift bemerkt dat haar gehoor in het Russisch is verlopen, terwijl zij zich het best kan uitdrukken in het Tsjetsjeens, hetgeen sommige gebreken in haar verklaringen kan uitleggen, oordeelt de Raad dat dit argument niet kan worden aanvaard. Verzoekende partij heeft immers zelf bij de aanvang van haar asielaanvraag verzocht tijdens het onderzoek van deze aanvraag te worden bijgestaan door een tolk die de Russische taal beheerst (administratief dossier, stuk 19, bijlage 26). Ook tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 2 februari 2015, dat werd gevoerd door bemiddeling van een Russische tolk, laat verzoekende partij bij de vragen naar bijkomende opmerkingen en of zij nog iets wenst toe te voegen geen bemerkingsakten met betrekking tot de tolk (administratief dossier, stuk 16). Verzoekende partij heeft derhalve zelf aangegeven voor de behandeling van haar asielprocedure een beroep te willen doen op een Russische tolk en zij kan derhalve bezwaarlijk achteraf de gebreken in haar verklaringen wijten aan het feit dat haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar gehoren op het Commissariaat-generaal werden gevoerd door bemiddeling van een Russische tolk.

2.2.4.1. Verder meent verzoekende partij dat rekening gehouden moet worden met haar psychologische toestand. Zij wijst erop dat haar zus ernstig ziek is, hetgeen een grote invloed heeft op verzoekende partij zelf. Haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal van 5 maart 2015 diende te worden stopgezet omwille van de psychologische toestand van verzoekende partij. Verzoekende partij merkt in haar verzoekschrift op dat de behandelende ambtenaar in het verslag van het eerste gehoor vermeldt dat "AZ (...) zeer misselijk (is)" en dat "AZ (...) er echt niet goed uit (ziet)". Volgens verzoekende partij blijkt dan ook uit de vaststellingen van "de behandelende geneesheer" dat zij zich niet in een toestand bevond die haar toeliet de gestelde vragen te beantwoorden. Ook tijdens haar tweede gehoor had zij het moeilijk en kon zij zich er niet van weerhouden om te huilen.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij tot op heden geen medisch attest heeft bijgebracht waaruit deze problemen blijken en waaruit blijkt dat zij omwille van deze problemen niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Evenmin blijkt uit het verloop van haar gehoor van 25 maart 2015 dat zij vanwege deze eventuele medische klachten niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. Daar waar verzoekende partij verwijst naar de vaststellingen van de *protection officer* tijdens haar eerste gehoor dat “AZ (...) *zeer misselijk (is)*” en dat “AZ (...) *er echt niet goed uit (ziet)*”, stellende dat uit de vaststellingen van “*de behandelende geneesheer*” blijkt dat zij zich niet in een toestand bevond die haar toeliet de gestelde vragen te beantwoorden, bemerkt de Raad evenwel dat de *protection officer* geenszins een “*behandelende geneesheer*” betreft, zoals verzoekende partij lijkt te beweren. De vaststellingen van de *protection officer* tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 5 maart 2015 zijn dan ook niet van aard om de medische problemen van verzoekende partij aan te tonen.

2.2.5.1. Voorts voert verzoekende partij aan dat haar problemen onrechtstreeks verbonden zijn met de problemen van haar moeder en haar zus K. die als vluchteling erkend werden. Verwerende partij diende dan ook na te gaan of zij omwille van deze problemen van haar familieleden een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat zij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal van 25 maart 2015 zelf uitdrukkelijk het verband tussen de problemen van haar familieleden (broers en schoonbroer) en haar eigen problemen ontkende en op de vraag of er een verband is tussen de zaak van haar echtgenoot en die van haar broers ondubbelzinnig antwoordde: “*Neen, absoluut niet*” (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 25/03/2015, p. 7). Ook toen de vraag haar later nogmaals gesteld werd, antwoordde zij ontkennend (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 25/03/2015, p. 11). Voorts blijkt uit haar verklaringen weliswaar dat zij zelf aanwezig zou zijn geweest in haar ouderlijke huis wanneer haar ouders door militairen lastiggevallen werden omwille van haar broers, doch kan zij deze feiten niet verder preciseren en stelt zij dat het 10 jaar geleden is. Evenmin had zij persoonlijk enige betrokkenheid bij de zoektocht naar haar broer B., de aanleiding voor de bezoeken aan haar ouders. Verder blijkt dat verzoekende partij sinds haar huwelijk en verhuis naar Grozny begin 2006 zelf niet meer lastig gevallen werd en dat er voorafgaand aan de aanhouding van haar echtgenoot nooit noemenswaardige problemen zich hebben voorgedaan. Uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor blijkt dan ook duidelijk dat zij haar vrees dan ook volledig baseert op wat haar echtgenoot op 7 april 2013 zou overkomen zijn en de gevolgen die deze gebeurtenis voor haar zou hebben. De Raad wijst verzoekende partij erop dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan de door haar voorgehouden persoonlijke asielproblemen geen enkel geloof kan worden gehecht. Een verwijzing naar de dossiers van haar familieleden is dan ook niet dienstig om een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Bovendien wijst de Raad verzoekende partij erop dat het niet tot de taak van de commissaris-generaal, behoort om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

2.2.6.1. In verband met de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij zelf geen begin van bewijs aanbrengt met betrekking tot de problemen van haar echtgenoot en tevens in gebreke blijft het ontbreken ervan te verantwoorden, wijst verzoekende partij er vooreerst op dat zij bij de inval bedreigd werd dat zij in geen geval de verdwijning van haar echtgenoot mocht melden. Zij wou vermijden dat met haar zou gebeuren wat er met haar zus is gebeurd, die toen haar echtgenoot verdwenen was herhaaldelijk door militairen meegenomen en geslagen werd. Toen zij met haar schoonmoeder naar de ROVD van de Zavodskoy-wijk ging om haar echtgenoot te zoeken, bedacht zij zich dan ook op het laatste moment en maakte zij rechtsomkeer. Daarom heeft zij inzake deze bedreigingen geen bewijzen van een klacht of andere officiële documenten. Verder bemerkt verzoekende partij dat zij reeds sinds oktober 2013 geen contact meer heeft gehad met haar schoonmoeder. Immers weigert haar schoonmoeder elk contact nadat zij na hun laatste contact bezoek had gekregen van militairen die haar vragen stelden over verzoekende partij. Verzoekende partij merkt op dat door verwerende partij geen enkele melding gemaakt wordt van het feit dat militairen haar schoonmoeder bezochten, hetgeen nochtans aan de oorzaak ligt van het feit dat zij thans geen contact meer hebben. Tevens toont dit aan dat verzoekende partij gezocht wordt door de Russische autoriteiten omdat deze niet willen dat zij verder onderzoek voert naar de verdwijning van haar echtgenoot. Voorts

stelt verzoekende partij nog dat zij aangegeven heeft dat zij al haar coördinaten aan haar schoonmoeder gegeven heeft opdat deze haar zou contacteren zodra zij nadere inlichtingen zou bekomen.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat de bewijslast – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door haar in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielaanvraagstuk van verzoekende partij betreffen – immers heeft zij haar land van herkomst verlaten omwille van de verdwijning van haar echtgenoot – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen, *in casu* stavingstukken van de inspanningen die haar schoonmoeder zou hebben geleverd om de echtgenoot van verzoekende partij terug te vinden. Verzoekende partij toont niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om deze belangrijke stavingstukken in verband met haar asielaanvraag te bemachtigen.

Waar verzoekende partij stelt dat haar schoonmoeder sinds oktober 2013 geen contact meer wou hebben met haar omdat militairen haar bezochten en vragen stelden over verzoekende partij, treedt de Raad verwerende partij evenwel bij in de motivering dat deze verklaring niet kan overtuigen om het ontbreken van enig begin van bewijs met betrekking tot de problemen van haar echtgenoot te verklaren, daar het weinig aannemelijk is dat de schoonmoeder van verzoekende partij, die nog steeds in Tsjetsjenië verblijft en ondanks haar hoge leeftijd haar moed verzamelde om de echtgenoot van verzoekende partij overal te zoeken en bij alle instanties langs te gaan en klachten in te dienen, bang zou zijn om telefonisch of op een andere wijze contact te zoeken met haar in het buitenland verblijvende schoondochter, louter omdat militairen haar bezocht zouden hebben en vragen zouden gesteld hebben over verzoekende partij. Dergelijke stelling mist ernst, gelet op de eerdere moedige inspanningen die haar schoonmoeder zou hebben geleverd om de echtgenoot van verzoekende partij terug te vinden die evenmin zonder risico waren.

Verder is het opmerkelijk dat verzoekende partij zelfs niet op de hoogte blijkt te zijn van de precieze stappen die haar schoonmoeder reeds ondernomen had (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 25/03/2015, p. 9). Nochtans lichtte haar schoonmoeder haar tijdens hun laatste gesprek in over het feit dat zij alle mogelijke instanties had aangesproken en bij verschillende instanties klacht had ingediend. Dat verzoekende partij hieromtrent geen enkele concrete informatie heeft, bijvoorbeeld bij welke organisaties zij is langsgeslagen, is allesbehalve aannemelijk.

Voorts blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij evenmin op andere manieren (bijvoorbeeld via familie, kennissen, advocaat, mensenrechtenorganisaties, ...) getracht heeft om zich te informeren naar de actuele stand van zaken. Wanneer haar gevraagd wordt of er geen andere mensen zijn waarmee zij contact zou kunnen opnemen op een discrete manier, antwoordde zij louter ontkennend om vervolgens te herhalen dat haar schoonmoeder haar vroeg om geen contact op te nemen, hetgeen niet kan volstaan om te verklaren waarom zij niet gepoogd heeft op andere manieren meer informatie te verkrijgen. Wanneer zij erop gewezen wordt dat er nog andere mogelijkheden zijn om informatie te bekomen over de stand van zaken en haar gevraagd wordt waarom zij hiertoe geen enkele poging heeft ondernomen, gaf zij geen overtuigende uitleg en ontweek verzoekende partij louter de gestelde vraag (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 25/03/2015, p. 15-16).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in bovenstaand betoog geen argumenten aanbrengt die voorgaande vaststellingen in een ander daglicht stellen. Verzoekende partij toont allesbehalve aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om stavingstukken te bekomen in verband met de verdwijning van haar echtgenoot of om meer informatie dienaangaande te bekomen, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag.

2.2.7.1. Inzake de opmerking in de bestreden beslissing dat het opvallend is gezien de verklaringen van verzoekende partij dat haar schoonmoeder haar verklaard had alle instanties te hebben afgelopen en overal klacht te hebben ingediend, dat in de diverse door het Commissariaat-generaal geconsulteerde bronnen geen enkel spoor werd gevonden van de verdwijning van haar echtgenoot, stelt verzoekende partij dat verwerende partij haar opzoekingen beperkt heeft tot een aantal websites van verschillende organisaties, hetgeen geenszins volstaat om te besluiten dat haar schoonmoeder geen enkele actie zou hebben ondernomen om haar zoon terug te vinden. Het loutere gegeven dat verwerende partij geen spoor heeft teruggevonden van dergelijke klachten betekent niet dat dergelijke klachten niet zouden zijn ingediend.

2.2.7.2. De Raad bemerkt evenwel dat verschillende websites van Tsjetsjeense organisaties werden geraadpleegd waarop een lijst staat van personen die in Tsjetsjenië verdwenen zijn (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, deel 3). Gelet op de verklaringen van verzoekende partij dat haar schoonmoeder haar verteld had alle instanties te hebben afgelopen en overal klacht te hebben ingediend, is het wel degelijk opmerkelijk dat nergens in de diverse geconsulteerde bronnen enig spoor kan worden teruggevonden van de verdwijning van haar echtgenoot.

2.2.8. Wat betreft het betoog van verzoekende partij aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat de vaststelling dat het originele binnenlandse paspoort van verzoekende partij een stempel bevat waaruit blijkt dat haar op 10/04/2013 een internationaal paspoort werd uitgereikt, ondanks haar ontkenning het originele document ooit te hebben voorgelegd of afgegeven, klemt en doet vermoeden dat verzoekende partij wel degelijk via officiële kanalen (tegen haar beweerde vrees in) een reispas heeft verkregen, dat het in Tsjetsjenië in ruil voor een geldbedrag mogelijk is zich een paspoort aan te schaffen zonder zich persoonlijk aan het loket te melden, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij met deze uitleg op generlei wijze verklaart hoe het komt dat, ondanks de ontkenning van verzoekende partij haar originele binnenlandse paspoort ooit te hebben voorgelegd of afgegeven en haar verklaring dat zij voor het verkrijgen van een internationaal paspoort via haar kennis enkel de kopieën van haar binnenlandse paspoort en de kopieën van de geboorteaktes van haar kinderen diende te overhandigen, haar eigen originele binnenlandse paspoort een stempel bevat waaruit blijkt dat haar op 10 april 2013 een internationaal paspoort werd uitgereikt. Deze vaststelling doet terecht vermoeden dat verzoekende partij wel degelijk via officiële kanalen, tegen haar beweerde vrees in, een reispas heeft verkregen.

2.2.9. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij dat ook de reismodaliteiten van verzoekende partij moeilijk te rijmen vallen met haar verklaarde vrees, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij nog wijst op haar profiel als alleenstaande vrouw en tevens opmerkt dat vrouwen in Tsjetsjenië verplicht worden de islamitische kledingvoorschriften te volgen en dat vrouwen die deze niet volgen het slachtoffer worden van bedreigingen, discriminaties en gewelddadigheden zowel door de autoriteiten als door de Tsjetsjeense bevolking, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij deze redenen nooit eerder aanhaalde tijdens haar asielpcedure, noch tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stukken 5, 6 en 16). Door verzoekende partij werden nooit problemen aangehaald omwille van het niet volgen van de islamitische kledingvoorschriften. Integendeel, zij gaf aan nooit problemen te hebben gekend in verband met haar religie (islam) (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 05/03/2015, p. 3). De Raad merkt op dat elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht moet worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende subsidiaire bescherming. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in Tsjetsjenië voor (alleenstaande) vrouwen is daartoe niet voldoende.

2.2.11. Waar verzoekende partij er in haar verzoekschrift nog op wijst dat de Tsjetsjeense ordediensten recent als vergeldingsactie voor een schietpartij tussen de rebellen en de ordediensten de huizen van naasten van deze rebellen in brand hebben gestoken – zij voegt desbetreffend een aantal internetartikelen als bijlage bij haar verzoekschrift toe (bijlagen 4-5) – en dat zij dan ook vreest dat in geval van terugkeer tegen haar represailles genomen zullen worden, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij op geen enkele wijze een verband aantoonde tussen haar en de rebellen die betrokken waren bij deze schietpartij, waardoor zij met de loutere verwijzing naar deze informatie dan ook niet *in concreto* aantoonde dat ook ten aanzien van haar represailles genomen zullen worden door de Tsjetsjeense ordediensten.

2.2.12. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij

geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt in dit verband dat er in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen en dat er een dominerende sfeer van angst en vrees heerst. Tevens benadrukt zij dat ook door verwerende partij niet wordt betwist dat er bij de conflicten tussen rebellen en ordediensten burgerlijke slachtoffers zijn en wijst zij nog op een recente schietpartij tussen de rebellen en de ordediensten waarbij scholen en burgerlijke gebouwen als mikpunt genomen werden. Verzoekende partij voegt dienaangaande als bijlage bij haar verzoekschrift een aantal internationale rapporten en een aantal internetartikelen (bijlagen 2-5).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij middels de voormelde argumentatie niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“COI Focus: Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie”* van 23 juni 2014 (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partij door de loutere verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT